

כפר החרוץ

28/5/82

ביטון-שקדיאל? אולי זו אופציה

אני עדיין מעבר לעצמי את הבחירה הפרטית שלי לכנסת ה-13, ואולי אתחלק בסוד זה עם הקוראים עד ה-23 ביוני. יש לי ידידים רבים שמתלכטים מאוד, בגין ההסתייגות מהבחירה ה"סכעית" במרצ והרלות של החלופות למיניהן. ב-1988 הצבעתי עבור מתי פלר, אבל האופציה המצוינת הזאת איננה קיימת בבחירות האלה. חר"ש היא הרשימה היהודית-ערבית היחידה, ובר היעדר המעצמה הסובייטית קל יותר להצביע עבורה הפעם, אבל גם כאן קיימות השגות רבות שיש להן אופי פוליטי, אידיאולוגי, רגשי והשתייכותי.

עד לפני כשכועיים לא שקלו אנשי שמאל ברצינות את האפשרות להצביע עבור רשימת התקווה של חבר הכנסת צ'ארלי ביטון. קיימת איזו תחושת בטן כלפי-כר טון, כאילו הוא קצת הסתאב, נרגע מפעילותו למען השכונות, והיו גם שמועות, שהוא מסוגל להצטרף אפילו לקואליציה עם הליכוד תמורת ויתורים פוליטיים מסוימים, שניתן להציג אותם כהישגים עבור שכבות המצוקה. אני מודה שלא אהבתי כמה התברטאויות של ביטון בשנה האחרונה, למרות שהנטייה הדיבעית שלי היא לתמוך בו, כפי שעשיתי תמיד בכל נציגי השכונות.

הרומאן החדש והמפתיע שלו עם לאה שקדיאל מושך מאוד. שקדיאל היא אשה דתית, שמאלית מתונה, ויש לה שם מצוין בקרב שכבות ציבור שביניהן לבין ברטון היה נתק בשנים האחרונות. ביטון השקיע יותר מדי אנרגיה במלחמתו באנשי מרצ, גם אם היו לו כמה טענות צודקות כלפיהם. שקדיאל תאזן את התמונה, וההחלטות לשכך גברים ונשים ברשימה על בסיס שווה היא מוצלחת מכל בחינה אפשרית. אם ביטון יתחייב בפומבי שלא להצטרף לקואליציה עם הליכוד וגם לא לממשלת אחדות לאומית, סיכויי לקבל תמיכה מהשמאל טובים יותר.

קיים, כמובן, הנושא הכאוב של אחוז ההסימה, גרמה לי שדרושים הפעם לפחות 37 אלף קולות כדי להעביר את הנציג הראשון לכנסת, וייתכן שהמשימה הזאת גדולה מדי על ביטון, שהוכיח את עצמו כחבר-כנסת מעולה אבל נכשל בגיוס תמיכה מסיבית ברחוב. זהו, כנראה, האתגר ההסכרתי החשוב ביותר של ביטון. רק אם יצליח לגייס תמיכה, יוכל להתבסס עליה כדי להשיג קולות נוספים. יש כאן מעגל קסמים חלקלק, אבל המצב החמור בשמאל הישראלי והתפרקות רוב המסגרות היהודיות-ערביות הפכים את רשימתו של ביטון לאופציה, שיש לשקול אותה ברצינות.

ג'ים ג'וז

167
ר"מ 2081

ביטון-שקדיאל? אולי זו אופציה

אני עדיין מעבר לעצמי את הבחירה הפרטית שלי לכנסת ה-13, ואולי אתחלק בסוד זה עם הקוראים עד ה-23 ביולי. יש לי ידידים רבים שמתלבטים מאוד, בגין ההסתייגות מהבחירה ה"טבעית" במרצ והדלות של החלופות למיניהן. ב-1988 הצבעתי עבור מתי פלד, אבל האופציה המצוינת הזאת איננה קיימת בבחירות האלה. חר"ש היא הרשימה היהודית-ערבית היחידה, וכי היעדר המעצמה הסובייטית קל יותר להצביע עבורה הפעם, אבל גם כאן קיימות השגות רבות שיש להן אופי פוליטי יידיאולוגי, רגשי והשתייכותי.

עו גי כשברעיים לא שקלו אנשי שמאל ברצינות את האפשרות להצביע עבור רשימת התקווה של חבר הכנסת צ'ארלי ביטון. קיימת איוו תחושת בטן כלפי בר טון, כאילו הוא קצת הסתאב, נרגע מפעילותו למען השכונות, והיו גם שמועות, שהוא מסוגל להצטרף אפילו לקואליציה עם הליכוד תמורת ויתורים פוליטיים מסוימים, שניתן להציג אותם כהישגים עבור שכבות המצוקה. אני מודה שלא אהבתי כמה התברטאויות של ביטון בשנה האחרונה, למרות שהנטייה הטבעית שלי היא לתמוך בו, כפי שעשיתי תמיד בכל נציגי השכונות.

הרומאן החדש והמפתיע שלו עם לאה שקדיאל מושך מאוד. שקדיאל היא אשה דתית, שמאלית מתונה, ויש לה שם מצויץ בקרב שכבות ציבור שביניהן לבין בר טון היה נתק בשנים האחרונות. ביטון השקיע יותר מדי אנרגיה במלחמתו באנשי מרצ, גם אם היו לו כמה טענות צודקות כלפיהם. שקדיאל תאזן את התמונה, וההחלטה לשבץ גברים ונשים ברשימה על בסיס שווה היא מוצלחת מכל בחינה אפשרית. אם ביטון יתחייב בפומבי שלא להצטרף לקואליציה עם הליכוד וגם לא לממשלת אחדות לאומית, סיכוייו לקבל תמיכה מהשמאל טובים יותר.

ק. מובן, הנושא הכאוב של אחוז החסימה. נדמה לי שדרושים הפעם לפחות 37 אלף קולות כדי להעביר את הנציג הראשון לכנסת, וייתכן שהמשימה הזאת גדולה מדי על ביטון, שהוכיח את עצמו כחבר-כנסת מעולה אבל נכשל בגיוס תמיכה מסיבית ברחוב. זהו, כנראה, האתגר ההסכרתי החשוב ביותר של ביטון. רק אם יצליח לגייס תמיכה, יוכל להתבסס עליה כדי להשיג קולות נוספים. יש כאן מעגל קסמים חלקלק, אבל המצב החמור בשמאל הישראלי והתפרקות רוב המסגרות היהודיות-ערביות הופכים את רשימתו של ביטון לאופציה, שיש לשקול אותה ברצינות.

167
ר"מ 2081
29.5.82